

Καὶ ἦτο ὁπωσδήποτε μία εἰρωνεΐα, εἰρωνεΐα ἢ ὁποῖα ἐξέσπα ἀγρία, ἢ εἰρωνεΐα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐβάδιζον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς μὲ τὰς ἀνεξιχνιάστους βουλὰς ἐτιμῶρει, ἐπληττε, κατασυνέτριβε. Χωρὶς νὰ θέλη κανεὶς ἐνεθυμεῖτο τοὺς θεοὺς τῆς ἀρχαιότητος, τοὺς ἀντιμαχομένους μεταξύ των καὶ ἐνεθυμεῖτο τὸν Ὀδυσσεῖα ναυαγοῦντα εἰς ἄλλας θαλάσσας, κατασυντριβόμενον ἀπὸ τὴν μῆνιν τοῦ Ποσειδῶνος. Καὶ ἐφαντάζετο κανεὶς, ὅτι ἦτο ὡς μία ἐπανάστασις γθονίων θεοτήτων, εἰδωλολατρικῶν θεῶν τῆς θαλάσσης, οἱ ὅποιοι ἐξεδικοῦντο διὰ τὴν λήθην τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐτιμῶρουν τοὺς προσκυνητὰς τῶν νέων θεῶν.

— Ἐπηγαίναμε νὰ προσκυνήσωμε τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους. Ποῦ εἶνε οἱ Ἁγιοὶ Ἀνάργυροι νὰ σώσουν τὰ παιδάκια μου;

Ὡλόλυξεν ἡ δυστυχημένη μητέρα.

Καὶ ἔστρεφε τὰ μάτια τῆς παντοῦ· ἀλλ' ἦτο τόση τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἀναισθησία καὶ τόση ἡ εἰρωνεΐα του, ὥστε ὁ ἥλιος ἔλαμπε, τὰ νέφη εἶχον διαλυθῆ, μία ἡμέρα θαυμασία ἠπλοῦτο ἐπὶ τῆς πλάσεως καὶ ὡς χαρὰ ἢ ζωὴ ἐθερμαίνειν ὅλων τὰ στήθη.

Ἐκεῖ κάτω μόνον ὁ μικρὸς Παντελῆς, πελιδνὸς καὶ μέλας, ἐκράτει τὸν θάνατον εἰς τὰ στήθη καὶ ἔμενε τὸ μόνον ἀπτόν θυμὸν τῆς φοβεραῆς νυκτός.

N. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

— 38 —

Η ΑΓΑΠΗ

ΚΙ' ἀπὸ τοὺς κόσμους τ' Οὐρανοῦ τοὺς ἄπειρους
 κι' ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ τῆς ἀσημένιες ἀχτίδες
 κι' ἀπὸ τοῦ Ἥλιου τὴν πολλὴ θερμότητα
 ποῦ χύνεται στὴ γῆ σ' ὀλόχρυσες πλεξίδες.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη τὴ θάλασσα
 κι' ἀπὸ τὰ ζαφειρένια τῆς τὰ κάλλη
 κι' ἀπ' τῶν Ὠκεανῶν τὸ μεγαλεῖο τ' ἀπέραντο
 π' ἀνέκφραστη σκορποῦν ἀνεμοζάλη.

Κι' ἀπ' τῶν βουνῶν τὰ ὕψη τ' ἀθεώρατα
 κι' ἀπ' τῶν δασῶν τὴν μυρωμένη αὔρα
 κι' ἀπ' τῶν ἀγρῶν τὸν στάχυ τὸν ὀλόξανθο
 κι' ἀπ' τὴν πυρρὰ τῶν Ἡφαιστείων λαύρα·

Κι' ἀπὸ τῆς γῆς τῆς πέτρες τῆς ἀτίμητες
 κι' ἀπὸ τὴν ζωϊκὴ τὴν δύναμι τοῦ αἰθέρα
 κι' ἀπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτός τ' ὀλόμαυρο
 κι' ἀπὸ τὸ φῶς ὅπου σκορπᾷ ἡ ἡμέρα·

Κι' ἀπ' τῆς ζωῆς τὰ δῶρα τὰ ἐφήμερα
 κι' ἀπὸ τὸ μῦρο ποῦ σκορπᾷ ἡ Καλωσύνη
 κι' ἀπ' τὴν Ἀλήθεια τὴν ἀνέκφραστη
 κι' ἀπ' τὴν εὐλογημένην Ἐλεημοσύνη·

Κι' ἀπ' τοὺς τρανοὺς τῆς σφαίρας Ἄρχοντας
 κι' ἀπ' τὸ ὑπέρολαμπρο τῆς Δόξας μεγαλεῖο
 κι' ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς πανύψηλες
 κι' ἀπ' τὸ αἰωνόβιο τοῦ Ὀλυμποῦ μνημεῖο·

Δὲν εἶδα πειρὸ μεγάλο καὶ πειρὸ ἄφθαστο
 καὶ τώρα καὶ εἰς τοὺς Αἰῶνας τῶν Αἰώνων
 π' ἀσάλευτος ὑψώνεται κι' ἀπάρθενος
 ἀπὸ τὸν φωτοβόλον τῆς Ἀγάπης θρόνον.

Φάληρον 1904

ΕΠΑΜ. Π. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ